

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: K. M.**, zastoupen: JUDr. Martin Týle, advokát, Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27.2.2012, č.j. KrÚ 14186/2012/ODSHI/13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu, v záhlaví tohoto rozsudku označeného, rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15.12.2011, č.j. OSA/P-770/11-D/94, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 21.4.2011 kolem asi 15:20 hodin na silnici č. II/322 ve směru jízdy na obec Dašice, jako řidič jízdní soupravy tahače tovární zn. MAN, registrační značky (spz) „X“ a návěsu, registrační značky (spz) „X“, nepřizpůsobil

rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu a při předjíždění neustanoveného cyklisty strhl řízení vlevo, uvedl jízdní soupravu do smyku, který nezvládl, přešel do protisměrného jízdního pruhu a dále do levého příkopu, kde s jízdní soupravou havaroval. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,-- Kč a povinnost uhradit náklady s projednáváním přestupku. Žalobce odůvodnil žalobu v podstatě následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem v podaném odvolání. Jednalo se konkrétně o jeho námitku o tom, že v řízení nebylo najisto postaveno, že smykové stopy na vozovce, zajištěné Policií ČR byly způsobeny vozidlem žalobce, a tedy závěry znaleckého posudku, kdy znalec pouze vycházel z fotografií pořízených Policií ČR, na nichž byly předmětné smykové stopy zachyceny, a nikoliv například z vlastního ohledání na místě, nejsou správné. Žalobce tak požadoval doplnění znaleckého posudku, a to za situace, kdy nelze s jistotou určit, že všechny smykové stopy, které sloužily jako vstupní údaje pro vypracování znaleckého posudku, skutečně byly způsobeny vozidlem žalobce. Znalec zároveň při ústním jednání vypověděl, že pokud by se ukázalo, že některé zajištěné stopy nepatří vozidlu žalobce, bylo by nutno znovu vypočítat předstřetový pohyb vozidla, čímž sám zpochybnil závěry svého znaleckého posudku. Správní orgán ani žalovaný se však s těmito námitkami žalobce nevypořádali. Podle názoru žalobce je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 74 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního).

Pro případ, že by soud dospěl k jinému závěru, tj. že rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné je, žalobce v části IV. uvedl, že měl důvodné pochybnosti o tom, že všechny smykové stopy vyfotografované Policií ČR patří vozidlu žalobce. Vznesl proto v průběhu správního řízení na znalce dotaz, zda může s jistotou určit, že všechny smykové stopy zajištěné Policií ČR byly způsobeny vozidlem žalobce, a jak by se změnil závěr znaleckého posudku, pokud by se ukázalo, že některé smykové stopy nebyly způsobeny vozidlem žalobce. K tomu znalec uvedl, že z konečné polohy vozidla po nehodě usuzuje, že předmětné smykové stopy byly způsobeny vozidlem žalobce, a pokud by se ukázalo, že některé smykové stopy nebyly způsobeny vozidlem žalobce, musel by být znovu vypočten technicky přijatelný předstřetový pohyb vozidla, tento by se však výrazněji nelišil od stávající verze. Žalobce má tak za to, že si znalec odporuje, když na jedné straně uvádí, že by musel být znovu vypočten technicky přijatelný předstřetový pohyb, tj. na základě smykových stop, které by byly bezpečně přiřazeny vozidlu žalobce, a na druhé straně uvádí, že tento pohyb by se výrazněji nelišil od již vypočtené verze. Žalobci však není zřejmé, proč by musel být předstřetový pohyb znovu vypočítáván, když by se dle názoru znalce výrazněji nelišil. Není možné, aby během svědecké výpovědi znalec prakticky okamžitě určil předstřetový pohyb vozidla, za situace, kdy by se výrazně změnil vstupní údaje pro výpočet tohoto pohybu. V této souvislosti poukázal žalobce na konstantní judikaturu NSS, podle níž je postih možný pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, zda skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek. Žalobce spatřuje pochybnost zejména v tom, že v řízení nebylo najisto postaveno, že veškeré smykové stopy, které znalec použil jako vstupní údaje k vypracování znaleckého posudku, byly způsobeny vozidlem žalobce. Žalobce se dále zmínil o principu presumpce neviny, k tomu

citoval příslušnou judikaturu Ústavního soudu. Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán se dostatečně nevypořádali s uvedenou základní námitkou žalobce, žalovaný tak nepostupoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu,

kteřé nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud se nejprve musel zabývat námitkou žalobce týkající se údajné nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Tuto nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce v tom, že se dle jeho tvrzení žalovaný nevypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to konkrétně, jak žalobce uvedl, s námitkou, že v řízení „nebylo najisto postaveno, že smykové stopy na vozovce, zajištěné Policií ČR byly způsobeny vozidlem žalobce“, a že tedy znalec vycházel pouze z fotografií pořízených Policií ČR a nikoli např. z vlastního ohledání na místě, přičemž žalobce požadoval doplnění znaleckého posudku za účelem určení, zda všechny smykové stopy, které sloužily jako vstupní údaje pro vypracování znaleckého posudku, skutečně byly způsobeny vozidlem žalobce. K tomu krajský soud uvádí následující argumentaci:

Totožné námitky jako v žalobě uplatnil žalobce v podstatě v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího

orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobě na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí. Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalovaný reagoval na výše uvedené námitky na str. 4., 5. a 6. žalovaného rozhodnutí. Konstatoval, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování, a to výslechy, znaleckým posudkem a výslechem znalce, přičemž konkrétně uvedl, co z výpovědi žalobce a svědků a z výpovědi znalce vyplynulo. Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že ten jel ve směru na obec Dašice s jízdní soupravou, jednalo se o rovný přehledný úsek. Jel rychlostí do 70 km/hod a dojížděl cyklistu, toho začal plynule předjíždět, a když ho měl asi na úrovni kabiny, tak cyklista udělal náhlý pohyb doleva, na což reagoval trhnutím volantu doleva, a jak stočil volant doleva, souprava se pravděpodobně rozkývala a vozidlo táhla doleva, žalobce se snažil soupravu vrátit doprava, brzdil, ale souprava vyjela vlevo mimo komunikaci a převrátila se na bok. Z výpovědi svědkyně Kopecké vyplynulo, že ta viděla před kamionem na komunikaci cyklistu, který nejel přímo a jakoby na tomto kole „vrávorál“. Svědkyně viděla, jak souprava při předjíždění vyjela doleva, pak do příkopu a pak se převrátila. Svědek Pavel Volf vypověděl, že jel za kamionem, kamion zahájil vyhybovací manévry, a to tak, že „ostřeji vyjel vlevo a v době zařazování se návěs rozkýval a smetl soupravu ze silnice“. V té době „jeli rychlostí asi 85 km/hod“. Na otázku zástupce žalobce, jaký byl charakter předjíždění nákladního vozidla, zda se jednalo o plynulé předjíždění nebo náhlé trhnutí, svědek uvedl, že by se přiklonil k náhlému trhnutí. Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl, že z důvodu vyjádření žalobce o tom, že smykové stopy nacházející se na místě dopravní nehody, ze kterých znalec vycházel ve svém posudku, nebyly způsobeny vozidlem řízeným žalobcem a tyto stopy se již mohly nacházet na vozovce, nařídil správní orgán I. stupně výslech zmíněného znalce. Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí s tím, že vedle skutečností, které vyplynuly z uvedeného výslechu znalce, vzal správní orgán I. stupně za podklad svého rozhodnutí i samotné závěry znaleckého posudku a dospěl k závěru, že po vyhodnocení spisového materiálu a s využitím znaleckého posudku měl správní orgán I. stupně za nepochybně prokázané, že žalobce dopravní nehodu zavinil tím, že nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu a při předjíždění cyklisty strhnul řízení jízdní soupravy vlevo, kdy tímto manévrem uvedl jízdní soupravu do smyku, který nezvládl a havaroval na levém boku. Příčinou dopravní nehody byla nepřiměřená rychlost, při které žalobce provedl trhnutí volantu vlevo a tím uvedl soupravu do smyku, který nezvládl. Znalec spočítal, že žalobce jako řidič jízdní soupravy pozdě reagoval na před ním jedoucího cyklistu a aby napravit svou chybu, trhnul řízením vlevo, čímž se souprava rozvlnila, vlivem vysokého těžiště, nákladu a nepřiměřené rychlosti, ve vztahu k provedenímu úkonu žalobce, načež vzniklý smyk nedokázal vyrovnat a havaroval. Žalovaný dále uvedl, že, stejně jako správní orgán I. stupně, je názoru, že ve znaleckém posudku znalec vyloučil, že by žalobce reagoval na vybočení cyklisty, a že ve znaleckém posudku je popsáno, a bylo to

uvedeno i výše, že žalobce na cyklistu reagoval pozdě a prudkým trhnutím volantů uvedl soupravu do smyku. Tím se žalobce dopustil výše zmíněného přestupkového jednání. Žalovaný pak konstatoval, že skutkové i právní posouzení dopravního přestupku ze strany správního orgánu I. stupně bylo správné a v souladu s právními předpisy, přičemž spáchání přestupku bylo žalobci nadevší pochybnost prokázáno provedeným dokazováním správního orgánu I. stupně.

Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného, ten vycházel ze závěrů uvedených již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, není možné oddělovat rozhodnutí žalovaného od rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak vyplývá z výše uvedené části žalovaného rozhodnutí, žalovaný na odvolací námitky reagoval uvedením konkrétních skutečností, které vyplynuly z provedení dokazování, zejména z výsledku znalce. Námitku žalobce o tom, že nebylo v řízení najisto postaveno, že „smykové stopy na vozovce, zajištěné Policií ČR, byly způsobeny vozidlem žalobce“, uplatnil žalobce při výsledku znalce, který na tuto námitku reagoval. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný, uvedli ve svých rozhodnutích závěry, které z výpovědi znalce, a to zejména ve vztahu k této konkrétní námitce z věcné reakce znalce na tuto námitku, vyplynuly. Znalec reagoval tak, že pokud by jedna ze stop č. 2, 5, 6, 7, 8 a 9 nepatřila havarovanému vozidlu řízenému žalobcem, zbývají pro určení průběhu dopravní nehody stopy č. 1, 3 a 4 a rycí stopy, po kterých se souprava dostala do konečné polohy, přičemž na základě těchto stop by musel být vypočten technicky přijatelný předstřetový pohyb, který „by se výrazněji od této stávající verze nelišil, neboť i do této varianty by bylo nutné zakomponovat i fyzikální parametry, které na vozidlo působily, tj. hmotnost, výšku, těžiště a rychlost soupravy“. V důsledku, že oba správní orgány konkrétně uvedly, co z reakce znalce na uvedenou námitku vyplynulo, přičemž se s touto reakcí ztotožnili, nelze souhlasit s názorem žalobce, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Ve vztahu k této námitce je nutné si totiž uvědomit, že na ni věcně reagoval znalec v rámci své výpovědi v souvislosti s připomínkou a dotazem žalobce, které byly s touto námitkou totožné. Z reakce znalce na uvedenou připomínku a dotaz žalobce je i zřejmá věcná odpověď znalce, ze které oba správní orgány vycházely a nebyly povinny nahradit úvahy znalce svou vlastní úvahou, neboť se jednalo o odbornou otázku, k jejímuž zodpovězení bylo nezbytné vyjádření znalce. Ten se k uvedené námitce, uplatněné jako připomínka a dotaz při výsledku znalce, jasným způsobem vyjádřil, a jestliže žalobce uplatnil obsahově shodnou námitku opětovně v odvolání a potažmo v žalobě, tak buď odpověď znalce nepochopil, anebo nedůvodně předpokládal, že se touto námitkou věcně měl žalovaný zabývat tak, že by se jen neztotožnil s obsahem odpovědi znalce na tuto otázku, respektive na námitku, ale že by měl ji sám zhodnotit. V tom se žalobce zmýlil. Z odpovědi znalce na uvedenou otázku přece jasně vyplývá, že i kdyby jedna ze stop č. 2, 5, 6, 7, 8 a 9 nepatřila havarovanému vozidlu řízenému žalobcem, tak zbývají pro určení průběhu dopravní nehody stopy č. 1, 3, 4 a rycí stopy, po kterých se souprava dostala do konečné polohy. O tom, že tyto stopy vznikly v průběhu dopravní nehody a nepochybně patří vozidlu řízenému žalobcem svědčí následující: Na otázku žalobce, zda lze stoprocentně tvrdit, že zadokumentované stopy na vozovce byly způsobeny havarovaným kamionem, znalec uvedl, jako příklad výskyt stop č. 3 a 4, které v mírném oblouku přechází do rycí stopy v příkopě, a lze tedy „stoprocentně prohlásit, že tato stopa vznikla v průběhu dopravní nehody a tedy tomuto vozidlu patří“. Dále znalec dodal, že tyto stopy jsou v dobré

shodě s délkovými rozměry vozidla, přičemž „lze se stoprocentní jistotou prohlásit, že i stopa č. 5 a 8 patří k této jízdní soupravě“. Znalec tedy jednoznačně, „se stoprocentní jistotou“, považoval všechny stopy, které byly v protokole o dopravní nehodě ve stati popis stop, za stopy vozidla řízeného žalobcem. Proto oba správní orgány správně vycházely ze skutkových zjištění, které vyplynuly z uvedených závěrů znaleckého posudku, když znalec dospěl k tomu, že na základě zanechaných stop a provedeného výpočtu se jevila rychlost jízdy pro tento manévr s naloženou soupravou jako nepřiměřená, čili že v daném případě se žalobce skutečně dopustil zmíněného přestupkového jednání. Na uvedený závěr nemá vliv námitka žalobce (vznesená jako připomínka, dotaz při výsledku znalce) výše zmíněná, neboť ta v podstatě pouze obsahuje spekulativní úvahu žalobce o možnosti změny závěru znaleckého posudku v případě, že by některá ze stop č. 2, 5, 6, 7, 8 a 9 nepatřily havarovanému vozidlu řízenému žalobcem. Znalec reagoval ve své odpovědi tak na uvedenou „spekulativní“ otázku (aniž by však zpochybnil svůj výše uvedený předchozí závěr o tom, že všechny stopy patřily zmíněnému vozidlu), že zbývají pro určení průběhu dopravní nehody stopy č. 1, 3, 4 a rycí stopy, po kterých se souprava dostala do konečné polohy s tím, že by v takovém případě musel být vypočten „technicky přijatelný předstřetový pohyb“, avšak s tím, že by se výrazněji od stávající verze nelišil, když i do této varianty by bylo nutné zakomponovat fyzikální parametry, které na vozidlo působily, tj. hmotnost, výšku těžiště a rychlost soupravy. Na uvedenou námitku tak nemusel odpovídat žalovaný, když ji zodpověděl dostatečným způsobem znalec v reakci na uvedenou připomínku a dotaz při svém výsledku. Zároveň nelze přehlédnout, že se v podstatě jedná pouze o spekulativní úvahu žalobce, jelikož znalec dospěl k závěru, že se „stoprocentní jistotou“ lze prohlásit, že všechny zmíněné stopy patří k jízdní soupravě řízené žalobcem. Navíc, i kdyby uvedená spekulativní úvaha měla být pravdivá, což znalec zmíněným prohlášením v podstatě vyloučil, tak by podle názoru znalce nedošlo k podstatné změně.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí netrpí zmíněnou vadou, když oba správní orgány uvedly, jak vyplývá z výše uvedených skutečností a z obsahu obou rozhodnutí, podklady pro vydání rozhodnutí, důvody výroku o rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, přičemž s uvedenou námitkou se věcně vypořádaly výše zmíněným způsobem, když se ztotožnily s odpovědí znalce na výše zmíněnou otázku, která byla vznesena již v průběhu provedeného dokazování – výsledku znalce.

Další námitka žalobce o tom, že „si znalec odporuje, když na jedné straně uvádí, že by musel být znovu vypočten technicky přijatelný předstřetový pohyb, tj. na základě smykových stop, které by byly bezpečně přiřazeny vozidlu žalobce, a na druhé straně uvádí, že tento pohyb by se výrazněji nelišil od již vypočtené verze“ a že „žalobci však není zřejmé, proč by musel být předstřetový pohyb znovu vypočítáván, když by se dle názoru znalce výrazněji nelišil“, a že „není možné, aby během svědecké výpovědi prakticky okamžitě určil předstřetový pohyb vozidla, za situace, kdy by se výrazně změnily vstupní údaje pro výpočet předstřetového pohybu vozidla“, je zavádějící a má podle názoru krajského soudu poněkud spekulativní charakter. Odpověď na uvedenou námitku lze v podstatě zjistit již z reakce znalce na připomínku a otázku vznesené v průběhu jeho výpovědi, jak soud již výše uvedl. Znalec přece jednoznačně dospěl k závěru o stoprocentní jistotě o tom, že uvedené stopy patří k jízdní soupravě řízené žalobcem a pouze v čistě hypotetické rovině reagoval na spekulativní

dotaz žalobce, jak by se změnil závěr znaleckého posudku, když by některá ze stop č. 2, 5, 6, 7, 8 a 9 nepatřily havarovanému vozidlu řízenému žalobcem. Tuto hypotetickou možnost však znalec vyloučil, když tyto stopy jednoznačně podle jeho závěru patřily zmíněnému vozidlu řízenému žalobcem. Pak již je v podstatě nadbytečné se touto otázkou věcně zabývat, když znalec věcně vycházel ze svých závěrů výše uvedených, nikoli z hypotetické a spekulativní úvahy žalobce. Soudu není jasné, proč „žalobci není zřejmé, proč by se musel předstřetový pohyb znovu vypočítávat, když by se dle názoru znalce výrazněji nelišil“. Smysl nutnosti tohoto výpočtu přece vyplývá již ze samotného konstatování obsaženého v odpovědi znalce: znalec přece neřekl, že by se uvedený „předstřetový pohyb“ vůbec nelišil, on přece jasně řekl, že by se „výrazněji nelišil“. Z toho logicky vyplývá, že k přesnému určení uvedeného předstřetového pohybu by byl nutný nový výpočet, avšak zároveň byl znalec toho názoru, že takto nově vypočtený pohyb by se od původního, vypočteného ve znaleckém posudku, „výrazněji nelišil“, k čemuž uvedl znalec vcelku logické důvody, a to nutnost zakomponovat do této nové varianty ty fyzikální parametry, které na vozidlo působily, tj. hmotnost, výšku těžiště a rychlost soupravy. Odpověď na uvedenou otázku, respektive námitku žalobce, tak dává samotná odpověď znalce a netřeba v ní hledat účelově okolnosti, které by mohly mít vliv na věrohodnost závěrů znaleckého posudku, jak to činil žalobce. Navíc, jak soud již výše uvedl, neměla a nemohla mít tato námitka vliv na věrohodnost závěru znalce a potažmo ani na zákonnost žalovaného rozhodnutí, který ze závěrů znalce vycházel (argumentace soudu viz výše). Tuto námitku, stejně tak jako námitku o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, neshledal krajský soud za důvodnou a musel tak žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 20.9.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová